

V roce 2013 tvůrce a scenárista seriálu Steven Knight vysvětlil původ názvu seriálu *Peaky Blinders* tím, že si na přelomu dvacátého století v Birminghamu „mladí chuligáni dávali žiletky do čepic, a tak se jim říkalo Peaky Blinders“. Po první světové válce „se mladí, kteří dělali problémy, stávali organizovanějšími, a tento konkrétní gang byl označován jako Peaky Blinders“.¹¹⁹ Toto vysvětlení proniklo i do recenzí seriálu a začalo být přijímáno jako historický fakt. V září 2013 například kritik John Crace napsal, že je seriál „založen na případu skutečného gangu (jméno získali podle žiletek, které měli zašité v čepicích proto, aby mohli oslepit nepřítel), jenž se vyskytoval v Birminghamu po první světové válce, takže předpokládám, že je skutečně něco pravdy na obrazu města coby místa, kde neplatily žádné zákony a které ovládaly gangy ostřílených a traumatizovaných veteránů, kteří se vrátili ze zákopů ozbrojení až po zuby“.¹²⁰

Ve skutečnosti nebyl Birmingham po roce 1918 místem, kde by neplatily zákony a vládly gangy ostřílených a traumatizovaných veteránů. Dokonce tam ani neexistoval žádný gang jménem Peaky Blinders. Namísto toho se spojení „peaky blinders“ používalo jako obecný výraz pro místní chuligány a začalo se hojně vyskytovat už od roku 1890. Původně se užívalo společně s označením „slogging gangs“, neboli tzv. gangy sloggerů, a v té době se tak označoval každý, kdo k nějakému gangu patřil. Konečně neexistují žádné důkazy o tom, že by si tyto gangy zašivaly jednorázové žiletky do kšiltů bekovek, aby je pak mohly použít jako zbraně. Jméno dostali podle toho, že svoje bekovky nosily vždy kšiltem na stranu – pak měli jedno oko téměř zakryté, kvůli čemuž na něj téměř neviděli. I tak byli skuteční peaky blinders v dobách své největší „slávy“ stejně krutí a násilníci jako jejich fiktivní moderní protějšky – jejich zbraněmi však byly opasky s přezkami, kameny, nože, obušky a boty, tedy vše, co měli na sobě, co bylo po ruce, resp. co bylo zadarmo či levně k sehnání. Přestože v některých gancích fungovala částečná vzájemná ochrana, většina byla jen

velmi volně organizována a víc je zajímaly rvačky než nelegální vydělávání peněz. A především: nebyli okouzující. Byli brutální a odporní.

Peaky blinders byli poraženi již před první světovou válkou, a to důraznou aktivitou birminghamské policie vedené vrchním konstáblem Charlesem Haughtonem Rafterem. Byl to severoirský protestant, stejně jako filmový vrchní inspektor (později major) Campbell – postava z první řady seriálu. Ale zatímco Campbell je tvůrci seriálu vykreslen jako až agresivně puritánský, Rafter měl u irských nacionalistů respekt a jeho zástupce Michael McManus byl katolík. Za podpory mnoha zákonů dbalých občanů zapadlých uliček, díky přísnějším trestům a také díky rostoucí popularitě fotbalu a uznání boxu jako oficiálního sportu proměnili Rafter a jeho muži Birmingham v mírumilovnější město. A stalo se tak poté, co ho zbavili chuligánů peaky blinders.

MÝTUS JMÉNEM ŽILETKY

V lidových příbězích byla proslulost peaky blinders umocněna jejich jménem, které evokovalo gangsterství, násilí a strach. Legenda o tom, že si do kšiltů bekovek zašivali jednorázové žiletky, aby nepřátelům rozsekali čela tak, až jim bude krev stékat do očí a oslepní je, ve skutečnosti vznikla až generaci poté, co byli peaky blinders a gangy sloggerů potlačeni. Buď se poprvé objevila v novinách, nebo ji noviny alespoň začaly šířit. První zmínka o použití bekovky jako zbraně zřejmě spatřila světlo světa v roce 1929, kdy místní plátek *Warwick and Warwickshire Advertiser* vzdal hold zástupci vrchního konstábla Jamesi Ravenhallovi, odcházejícímu do důchodu. V roce 1892, konstatoval list, sloužil Ravenhall jako seržant v Astonu, kde měl v dobách *peakies* prokázat skutečný talent pro detektivní práci – a později se tam vrátil už coby detektivní inspektor. Při vysvětlování termínu „peakies“ čtenářům noviny uvedly, že:

„... byli také známí jako peaky-blinders, což byla přezdívka, kterou získali díky zvláštní bekovce, již nosili členové gangu.